

14 14 mei 2014 – Elke dag

Soms, in het donker van de avond, voordat de slaap mij overmamt, hoor ik een motor afslaan, daarna gestommel op het plein. Dan dringt zich aan mij op: zou jij, Martijn, daar alsnog zijn? Of heb ik me vergist en kom je morgen?

Soms, als een nieuwe dag begonnen is, na het ontbijt, de krant, zet ik mijn laptop aan, wacht op de post die binnenkomt. Dan flitst het door mijn hoofd: zou jij, Martijn, vandaag een antwoord geven op mijn vraag? Of komt dat mailtje morgen?

Soms, als de telefoon mij meldt dat iemand één van ons wil spreken, denk ik: zou dat soms Martijn zijn? Jij zou dan op mijn vraag hoe 't met je gaat, in 't Gronings zeggen: "Goud mams," en dan "maak je geen zorgen!" Of bel je morgen?

Vandaag, Martijn, nu ik aan je denk, noem ik je naam, zoek ik in ons gedeeld verleden. Want zal ook morgen nog bestaan, wat wij in nu vervlogen tijden deelden?

Vandaag, Martijn, ons kind, wacht in óns huis je Rietveld-stoel op jou. Daarop ligt nu jouw rode hart, het laatste geschenk dat jij Louise gaf. Zo zie ik door mijn tranen elke dag je liefde, hoor ik steeds je gulle lach.

Martijn, zoonlief, de tijd staat stil vandaag. Ik heb een plek waar ik je draag. Rust daar in vrede, want ik ken het antwoord op de vraag: *wanneer wordt het ooit morgen?*

